

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 10. SZÁM, 2008. ÁPR. 6.

Kedves Testvéreim!

Húsvét, a feltámadás ünnepe után azt hiszem kézenfekvő, hogy a feltámadott Jézussal való találkozásokról legyen szó. Én most egy kicsit messzebről szeretném kezdeni. Jákób harca és az emmausi tanítványok története között van jó néhány hasonlóság – ezekről szeretnék ma beszélni.

Azt hiszem, mindnyájan egyet érthetünk azzal a lassan közhellyé vált mondással, hogy „*harc az élet*”. Mindannyiunk

is, különben nem lennénk most itt: ez a gyülekezet.

Ha megnézzük Jákób életét, láthatjuk, hogy az ő élete is csupa harcból állt. Az ő harca már az anya méhében elkezdődött. Harcolt Ézsauval, az ikertestvérel, akitől fondorlatos módon elvette az elsőszülöttségi jogot. Harcolt az apjukkal, Izsákkal, akitől csellemel szerezte meg a legitim utódnak járó ábrahामी áldást: ő viheti tovább a családfát és rá hagyományozódik az ígélet földjének bir-

De fölkelt még azon az éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. Fogta és átküldte őket a patakon, és átküldte mindenét. Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki tusakodott vele egészen hajnalhasadtáig. De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csipője forgócsontját, és kifícamodott Jákób csipőjének forgócsontja a tusakodás közben. Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem. Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. Erre azt mondta: Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. Jákób ezt kérdezte: Mondd meg nekem a neved! De ő ezt mondta: Miért kérdezed a nevemet? És megáldotta őt. Jákób Penüélnak nevezte el azt a helyet és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam. Már sütött a nap, amikor átkelt Penüélnál, és sántított csipőjére. Ezért nem eszik meg Izráel fia mindmáig a csipő forgócsontján levő inat, mert ütés érte Jákób csipőjének forgócsontján az inat.

1Móz 32,23-33

életében vannak olyan dolgok, amikért minden erőnket összeszedve készek vagyunk harcolni. Ha végiggondoljuk a saját életünket, az csupa ilyen megharcolt vagy még meg nem harcolt harcokból áll. Ott állnak ezek utunk mellett útjelző kövekként. Fontos állomások ezek az életünkben, amelyek előrevisznek minket. A saját egyéni harcainkon kívül azonban van egy közös harcunk

tokba vételére vonatkozó ígélet (1Móz 28,3.4.13-15). Ezzel az áldással felvértezve indult a számkivetésbe, Háránba. Itt nagybátyjával, Lábánnal kellett harcolnia a szeretett nőért, Ráhelért. Kétszer hét évet szolgált érte. Ahogy Hóseás próféta mondja: „...*egy asszonyért szolgált Izráel, egy asszonyért őrizte a nyáját*” (Hós 12,13) Végül vissza kellett térnie az ígélet földjére, hogy betelje-

sedhessen rajta az áldás. De mielőtt még oda beléphetne, meg kell harcolnia ezért az áldásért.

Az áldás a második dolog, amivel Jákób életét lehetne jellemezni. A Biblia sehol nem említi annyit az áldást, mint Jákóbbal kapcsolatban – Jákób történeteiben szerepelnek leggyakrabban az „áldás” és a „megáldani” szavak. Amikor Jákób eldönti, hogy ki akar szabadulni a fogságból, az a tény, hogy ő meg lett áldva, újra előtérbe kerül. Körülötte, általa minden megszorodik. Így indul el Lábántól népes családjával és számos háziállatával Kánaánba, az ígéret földjére. A felolvasott Ige éppen arról szól, hogy Jákób arra a földre akar lépni, amit Isten esküvel ígért Ábrahám fiainak. Van ebben az ígéret földjére való belépésben valami drámai. Nemcsak az idős apja várja őt, hanem a bátyja, Ézsau is, aki elhatározta, hogy megöli öccsét. (1Móz 27,41) Az ígéret földjén szembe kell néznie régi bűneinek a következményeivel. Húsz év idegen földön való szolgálás nem volt elég idő arra, hogy ezek feledésbe merüljenek.

Az ígéret egyik fele, az utódok számának gazdagsága beteljesedett. Még most jön az áldás másik fele, az ígéret földjének birtokba vétele. Ez csak akkor tud beteljesedni, ha visszatér, ha hazatér – itt azonban halálos veszély várja: a testvére haragja. Ilyen gondokkal marad egyedül a Jabbók révénél és így kell harcolnia. A nagy vagyon és a nagy család semmit sem tud segíteni. Az éj leple alatt való küzdelmet egyedül kell megvívnia.

Nagyon gyakran a legnehezebb harcokat az ember magányosan vívja:

Ábrahám egyedül megy Izsákkal arra a hegyre, ahol Isten próbára teszi a hitét (1Móz 22); Jézusnak is egyedül kell küzdenie akkor, mikor a Sátán megkísérti (Mt 4,1-11); és akkor is egyedül küzd, amikor a Gecsemáné kertben eldönti, hogy leteszi az életét az Atya kezébe a mi váltságunkra. Ott is este van. Jézus ebben a sötétségben tulajdonképpen egyedül küzd a félelmeivel, a fájdalmaival, de hűségesen a végsőkig kitart. Küzd a világért, az emberért, nem rettenve vissza a borzalmas kereszthaláltól sem. Jákób próbára lett téve, hogy képes-e a végsőkig kitartani. Képes-e végigmenni azon az úton, amelyen elindult, de amelynek még nem ért el a végéhez.

A családja már átért a gázlón, az állatai is biztonságban vannak. Már csak ő marad hátra. A szíve tele van félelemmel Ézsau miatt. Félti a családját. Nem látja biztosítottnak a jövőjét. És itt a gázlónál maga Isten áll vele szembe. Az éjszakában megtámadja egy névtelen Valaki és harcol vele egészen addig, amíg fel nem jön a hajnalcsillag. Isten áldásáért és jótetszéséért harcol itt Jákób. A hajnalcsillag feljövetele a harc végét jelzi, de egyben azt is, hogy Jákób elérte, kiharcolta az áldást.

Jákóbnak tudnia kellett, hogy ki az, akivel harcolt egész éjjel, különben nem kérhette volna, hogy áldja meg. Most, hogy meglátta Isten arcát meglátta és kiállta a küzdelmet, nem kellett félnie meglátni testvére, Ézsau arcát.

Jákób a harc után új emberré lett, új nevet is kapott. Az Izrael név azt jelenti: Isten harcol. Eljött az új reggel, egy új fejezet

kezdődött az életében, új reménység és új dolgok várták. Ez az éjszaka azonban nem múlt el nyomtalanul. Az emléke egész életén keresztül végigkísérte, sőt kiírhatatlanul beleivódott utódai emlékezetébe is. Az ő harca a mi harcunkká is vált.

Volt egy másik éjszaka, amely által mi is Isten népének részévé lehetünk. Ott is egy hatalmas küzdelem folyt. És Aki győzött, Az találkozott az Emmausba tartó két tanítvánnyal (Lk 24,13-35). Annak ellenére, hogy a tanítványok három éven keresztül együtt voltak Jézussal, most mégsem ismerik fel. A feltámadott Jézussal való találkozás ugyanis másfolyan, mint amilyen a földi Jézussal való volt. A Feltámadottat nem lehet testi szemmel felismerni. Ahogyan Jákób számára a névtelen Valaki arca eltakarva, a neve elhallgatva marad, úgy a tanítványok sem ismerik fel azonnal Jézust, legfeljebb csak annyit éreznek, hogy milyen jó nekik emellett az ismeretlen Valaki mellett lépdelni.

Sokan vannak ma is, akik Jézust csak mint történelmi személyt ismerik. Hallottak, esetleg olvastak is róla, de eddig nem találkoztak a Feltámadottal. Beszélgettek már olyan emberekkel, akiknek volt találkozásuk Vele, de ők maguk még csak a prófétát, a tanítót, a kivételes történelmi személyt látják. A megmen-tő, megváltó Istent még nem.

Aztán vannak olyanok, akik noha sok információt, tárgyi tudást gyűjtöttek össze Jézusról, az Isten dolgairól, mégis hasonlítanak a Holt-tengerhez, amely csak befogadja magába a vizet, de nem ad ki magából semmit: ezért nincs ben-

ne élet. Megismerték az igazságot, de a Jézussal való út fásasztonak és túl küzdelmesnek tűnik. Megmaradnak csak a maguk útján, amely Emmausba vezet, és nem Jeruzsálembé.

Azoknál, akik találkoznak Vele, akik már felismerték életükben a melléjük szegődött Urat, teljes változáson megy át az életük. Jákób életében ez a változás annyira teljes volt, hogy új nevet is kapott.

Az Istennel való találkozás az ember életében ilyen nagy erejű, ilyen erőt adó. És erre a találkozásra szükségünk van ahhoz, hogy az előttünk álló dolgokkal meg tudjunk küzdeni. Ha minket nem is a rajtunk bosszút állni akaró Ézsau vár, életünkben lehetnek Ézsau-kaliberű dolgok, melyekkel meg kell küzdeni. Egyedül Isten képes elhozni az ilyen helyzetünk megoldását. Szükségünk van arra, hogy mellettünk legyen, hogy mellette legyünk, hogy érezzük az áldását. Ahol ő jelen van, ott a bánat örömmé válik, a kilátástalanság megoldott helyzeté, a fáradtság életerővé és tettvágygá.

Mindannyiunk számára el van készítve az áldás. De néha próbára vagyunk téve különböző harcok által, hogy vajon méltók vagyunk-e rá. Ha nem fárad el a szívünk és a karunk, akkor megtapasztalhatjuk, hogy Jézus nemcsak mellettünk van és elkísér minket az utunkon, de előttünk is jár és így harcol értünk. Mire mi odaérünk az utunkon a megpróbáltatásokhoz, a harcot Ő már megharcolta értünk. Így gondoskodik rólunk a mi igaz Főpapunk.

Amen

(Elhangzott 2008. március 30-án)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK:

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten vagy a kápolnában, vagy megegyezés szerint. **Következő rendkívüli próba: április 7-én, hétfőn, 16.00-tól** összpontosítást tartunk, a helyszínt még pontosítjuk. A koncert előtti főpróba **április 8-án 16.00-kor** kezdődik. (*korus@refnet.cz*)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL:

– Ft. Erdélyi Géza, Egyházunk püspöke **április 25-27-re** jelezte gyülekezetünk meglátogatását.

PROGRAMAJÁNLÓ:

– A gyülekezet **MILLE DOREMI** énekkara ezúton is szeretettel hív és vár minden kedves gyülekezeti tagot, családtagjait, barátait az **április 8-án, kedden, 19 órai kezdettel** kezdődő koncertjére. A megközelítőleg egy órás, **„Minden ember, minden nép”** címet viselő koncertnek a Prágai Magyar

Kulturális Központ ad helyet (Rytířská 25-27, Prága 1). Kérjük Isten áldását a koncertre!

– **Április 9 (szerda),**

PMKK: Martina Volvovičová - „Magyarországi barangolások” fotókiállításának megnyitója,

– **Április 11 (péntek) 18.00, PMKK:** „Esterházy János rabtársa voltam” – beszélgetés Ján Jankúval.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS:

– Az Üzenet szerkesztősége ezúton köszöni a **Majláth házaspár** adományát, mellyel a gyülekezeti lap nyomtatását szolgáló nyomtató megvásárlását támogatják.

VASÁRNAPI VERS:

Romhányi („Rímhányó”) József:

A bűnbánó elefánt

Az elefánt elmélázva a tópartra koccogott, és nem vette észre lent a fűben a kis pocokot.

Szerencsére agyon mégsem taposta, csak az egyik lábikóját egyengette laposra.

– *Ej, de bánt, ej, de*

bánt! – sopánkodott az elefánt.

– *Hogy sajnállak, szegényke!... Bűntetésül te most tízszer ráhághatsz az enyémre!...*

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz